

Wederwaardigheden

Beslommeringen van een schlemiel

Deel 1: 2006 – 2015

Schrijver: Roel Abraham – Heeling

Tweede - geheel geredigeerde - editie, oktober 2015, soekot 5776

Coverontwerp: Dick Noordhuizen – Luna 3 Grafisch Design

ISBN: 9789402139679

© Roel Abraham

Inhoudsopgave

0. Voorwoord	pagina 4
1. Libeskind	pagina 5
2. Matisyahu	pagina 6
3. Levensvraagstukken	pagina 8
4. De Jiddische Emme	pagina 9
5. Ramen lappen	pagina 11
6. Poeriem is leuk	pagina 13
7. Die Beppe	pagina 15
8. Joodse feestdagen	pagina 17
9. Ehm.... Trouwen?	pagina 20
10. Blijf gezond!	pagina 22
11. Puberruil XL	pagina 24
12. Onklaar	pagina 26
13. VoPo	pagina 28
14. Erev Sjabbat	pagina 30
15. Chanoeka	pagina 32
16. A slight stutter	pagina 34
17. Prank call	pagina 36
18. Een veertienjarige op zoek naar de liefde	pagina 39
19. De Verloren Zoon	pagina 41

Inhoudsopgave

20. Geboorteaangifte	pagina 43
21. Joden niet gewenst	pagina 45
22. Sorry!	pagina 47
23. Auschwitzherdenking	pagina 49
24. Fascinerend	pagina 51
25. Een bijzondere dag	pagina 54
26. De vaat	pagina 56
27. De vaders	pagina 58
28. Geknipt	pagina 60
29. Operatie Heel Roel	pagina 62
30. Een vaderhart	pagina 67
31. Mijn Trabant	pagina 70
32. Waar is mijn vrouw, waar zijn de kindjes?	pagina 72
33. De zondagochtend	pagina 74
34. De herhaling	pagina 76
35. Ik vind twee al zo druk	pagina 79
36. Kijkend uit het raam	pagina 81
37. De Ontmoeting	pagina 83
38. Jom Kippoer	pagina 85

Voorwoord

Almere, september 2015, Rosj Hasjana 5776

L.S.

Voor u liggen 9 joodse jaren. Ik deel ze met u. Gewone jaren, bijzondere jaren. Met angstige en hele vrolijke momenten. Eigenlijk zoals elk mens ze zou kunnen meemaken. Opgeschreven vanuit mijn hart én vanuit mijn gezichtspunt. Momenten om te lachen en momenten om even te slikken. Fijn dat u dit boekje wilt lezen!

Hartelijk gegroet,

Roel

1 Libeskind

Vrouwlief was met buik en vriendin R. Amsterdam aan het leegkopen en ik was dus thuis en overgeleverd aan de grillen, nukken en neurosen van onze drie jeledjes. Sto delatj? zou Lenin zich afvragen. Welnu, ik prop de kindjes dan meestal in de Lada en rochel richting Kunstwerk.

Het Kunstwerk heet officieel Polderland Garden of Love and Fire. Bedacht door Daniel Libeskind en het zit vol diepe gedachten. Het bestaat namelijk uit een stuk weg doorsneden met sloten en op die stukken weg staan weisichviel 67 matseiwes van aluminium. Ze zijn 3 meter hoog. Voor mijn kunstminnende kinderen ge-wel-dig.

Niet alleen voor kinderen, óók hongerige mannen treffen elkaar daar graag om een zekere tak van sport te bedrijven. Het was vandaag een teleurstellende dag voor de heren. Tenminste drie BMW's parkeerden opgewonden naast mijn auto, constateerden dat mijn Rus niet ontvankelijk was voor Duitse avances en dropen af. Nebbisj. Toch leuk dat ik uit de verte, met achter aluminium platen verstopte kinderen, toch nog wel aantrekkelijk ben. Voor mannen dan. Laat ook maar. Onze oudste vroeg zich af wat er in het belendende weiland gaande was. Een politieke partij waar ik niet veel mee op heb was bezig de bomen te martelen met een lelijk podium en dito sprekers. Tot mijn genoegen waren er geen toeschouwers. Dat vond mijn zoon zielig. Waarom gaan we er niet heen pap? Ik wil er niet heen, ze houden nu niet bepaald van Israël. Pap, zei de tzadik; iedereen gelooft zijn eigen dingen, daarom kunnen we er best even gaan kijken. Hopla, op mijn nummer gezet. Door mijn 5-jarige liefdeskind. Ge-wel-dig hè.

23 oktober 2006

2 Matisyahu

Als een puber van 15 jaar die voor het eerst naar een popconcert van zijn grote idool gaat, zo voelde ik me toen mijn grote held, Matthew Miller alias Matisyahu, voor het eerst een concert in de Melkweg ging geven en IK 'N KAARTJE HAD. Baroech Hasjem!

Ehm, ik ben dan wel geen 15 meer edoch reeds 35, maar het was toevallig wel mijn eerste popconcert. Maar deze totally uncoole opmerking terzijde, ofkors.

Matthew Miller is een zogenaamde Baäl Tesjoev, een teruggekeerde. Lekker streng orthodox opgevoed ging hij (hij dus wel) vanaf zijn 15e geweldig uit zijn bol en deed alles wat de Eeuwige wellicht liever niet ziet. Zijn ouders stuurden hem naar Israël om te chillen en aldaar hervond hij de tradities én het geloof (want Matthew werd een zeer religieus man) van zijn voorouders.

Teruggekeerd naar de States is hij licht veranderd. Van overtuigde Bob Marley-fan, met joint, dreads en vrije seks is hij omgetoverd in een chassid. Maarrrr, je kunt wel de Joodse knul uit de reggae-scene verwijderen, maar de reggae krijg je overduidelijk niet uit de inmiddels schwarze knul. Het bloed bleef kruipen en inmiddels heeft Matisyahu alweer zijn vierde CD bij elkaar gezongen. Terug naar de Melkweg. Mijn beeld van de stijve chassid is aan flarden. Tsietsiet kunnen heel leuk meedansen op de maat van de muziek en ook met een zwarte hoed op kun je gekke sprongen maken. Niet alleen Matisyahu ging los. Ikzelf heb lopen springen als een mesjuggene. Vraag maar aan mijn vrouw. Helemaal vooraan het podium kon ik de koosjere kauwgum bij wijze van spreken onder de zolen van "tha master" zien zitten. We waren niet de enige LJG-ers die uit hun bol gingen. Ik zal echter de reputatie van deze

chaweriem niet schaden en wijselijk mijn klep houden. Alle hits die ik ook al kende van de CD's kwamen voorbij. Het toppunt van de avond was wel dat zijn echtgenote (hun baby sliep in de coulissen) me vroeg of ik wilde meedoen aan minjan, na de dienst. Wie van de lezers heeft ooit met een popster gedawwend? Nebbisj.... Ik dus wel.

23 november 2006